

[Glistrup]

nesker herinde, der i hvert tilfælde er sådan indstillet.

Fru Ingerlise Koefoed stillede mig spørgsmålet, hvormed jeg begrundet, at det nok må forventes, at det, vi her er i gang med, i fremtidens historieskrivning bliver skrevet under kapitlet skandalebyggeri. Der er mange momenter, som stykker det sammen, alene at læse selve lovteksten, at man skal anvende indtil 175 mill. kr. til ny- og ombygning af Det kgl. Teaters Gamle Scene. Og det at tro, når man kender byggeforholdene, grundforholdene, bygningsindretningen osv. dernede på Gammelholm, at der kan foretages en rationel ombygning, som ikke enten vil komme til at kræve enormt med tillægsbevillinger gennem årene eller komme til at blive halv-færdigt og udueligt for den beløbsstørrelse! Det er det første, som faktisk allerede fra lovens vedtagelse har født dette til at blive aldeles håbløst, selv om det var blevet administreret med en bedre hånd end den, som kulturministerens forgænger havde til at administrere det med.

Men inden for dette beløbs størrelse har det jo så vist sig, at man har disponeret på en måde, så man har slugt af ressourcerne til ting, som ikke er særlig rimelige. Fru Ingerlise Koefoed kan selv læse i bemærkningerne, hvor vi har opregnet det i seks punkter, A, B, C, D, E, F, hvor hvert enkelt punkt faktisk viser, at dette er på vej til at blive et skandalebyggeri.

Men også hele den forkæthed, man er næsten ved at sige råddenskab, som går i svang mellem mange af personaleorganisationerne på Kongens Nytorv, vil uundgåeligt bidrage til, at der ikke kan komme noget lykkeligt ud af dette forehavende og da slet ikke med de krigeriske holdninger, som scene-funktionærer og andre har indtaget ved de forhandlinger, som har været ført gennem den forløbne vinter. Der er al mulig grund til at tro, at disse og andre momenter, når de skal virke i sammenhæng i det virkelige liv, ikke kan andet end resultere i, at dette ikke inden for de givne lovmæssige rammer kan blive til noget, som vi på nogen som helst måde kan være stolte over fra folketingets side at have sat i værk.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er de mærkeligste argumenter, der tages i brug, når fremskridtspartiet drøfter kulturpolitik. Nu sagde hr. Glistrup lige heroppefra: kulturen skal trives i frihed. Fremskridtspartiet ønsker ikke at trække nogen som helst kultur ned over hovedet på folk. Det er vel et udslag af dette ønske om, at kulturen skal trives i frihed, når hr. Glistrups partifælle hr. Poulsgaard gang på gang ønsker at udøve censur over for bibliotekernes boganskaffelser, sidst i forbindelse med Kristen Bjørnkjærs bøger, ikke?

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg noterer mig, at det altså foreløbig var fri fantasi og fiktion fra hr. Glistrups side al den tale om denne ombygning, der ville udvikle sig til en byggeskandale som postterminalen. Det er da klart, at vi både i finansudvalget og i kulturudvalget – og i øvrigt da vel også i tilsynsrådet – vil følge hele udviklingen, men foreløbig er der altså, så vidt jeg kan se, ikke nogen som helst grund til at sige, at tingene løber løbsk for os, og jeg mener sådan set, det er meningsløst, at hr. Glistrup og hr. Poulsgaard bliver ved med at gentage de samme ting.

Og så vil jeg godt lige lægge meget kold luft til udtrykket den råddenskab, der eksisterer i forskellige personalegrupper. Sådan noget kan man simpelt hen ikke være bekendt at stå og sige fra folketingets talerstol.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil reagere på påstanden om, at det hele vil udvikle sig til en skandale, som engang vil blive opdaget i 1990'erne. Må jeg sige, at der for mig heller ikke er noget som helst, der tyder på, at denne byggesag er ved at løbe løbsk. Vi har så sent som for 2 måneder siden haft et orienterende aktstykke i finansudvalget, hvori man redegjorde for, hvordan overslagene nu så ud, og licitationen vil finde sted her engang om en måneds tid. Så ved vi selvfølgelig mere, end vi gør i dag. Men det er jo også meget omkostningsfrit at stille sig op og sige: det går nok helt galt. For hvis det ikke går galt, bliver det nok glemt, at man har sagt det, og går det galt, så kan man finde de grønne hæfter frem og sige: jeg sagde også spalte ditten og dat-